

Het leven van Max en z'n mama

week 22

Omdat ik het weekend even thuis was, heel kort weekend van zaterdag tot zondag. Heb ik mijn laptop maar even niet mee genomen en dus op de MBU gelaten. Daarom deze post wat verlaat.

Max doet het zo onwijs goed, ik zie hem groeien in zijn ontwikkeling. Ook omdat ik eindelijk de filmpjes heb kunnen zien die gemaakt zijn met videotraining. Dit was zo fijn terug te zien, van hoe we hier binnen kwamen en hoe het nu met ons gaat. Want een moeder die zich goed voelt is een blije en relaxte baby, en dat merk ik heel erg aan Max. Het is echt een heel tevreden mannetje. Ik geloof dat ik ook wat meer vertrouwen krijg in mijzelf als moeder. En ook in die kleine boef van mij dat hij het prima doet en hij niet net als Daan ineens wegvalt van ons. Dit gevoel is echt heel fijn te hebben. Eindelijk weer iets meer positiviteit in het moederschap, in mijzelf en naar Max toe. Want ik wil niet dat hij de dupe wordt omdat ik mij niet goed in mijn vel voel. En ook op de MBU zien ze een Max en een moeder die het zo goed doen. Zo goed dat ik deze week naar huis mag samen met Max en het thuis als gezin mag gaan doen. Woensdag is mijn ontslag datum, wel met de nodige zorg thuis.

MBU

Ja ik heb echt totaal geen spijt van de keuze om mijzelf met Max te laten opnemen, we hebben hier zoveel aan gehad. Zoveel geleerd, en zelfs in de laatste week nog. Want ik zou iets

leuks doen met een vriendin, en onverwacht besloten Max mee te nemen. Dit vond ik wel heel spannend, maar zeker een goede uitdaging. We gingen op high tea, en we waren beide super relax. Hij heeft even lekker rondgekeken toen hij in de wagen lag/zat daarna even op schoot omdat hij aandacht wilde. Daarna heeft hij zelfs nog even geslapen in de wagen, en op het moment dat hij wakker werd waren we net van plan om terug te gaan. Maar de uitdaging zat hem meer in hoe hij in de avond zou reageren op de prikkels die binnen zijn gekomen. Nou dat ging ook wel best goed. Heb hem wat eerder in de middag de fles gegeven en toen op bed. Voor ons avond eten begon hij te huilen en heb ik hem uit bed gehaald. Moe was hij blijkbaar nog wel heel erg. Dus dan maar weer iets eerder de fles en daarna omgekleed en hup het bed in. Dit wel met wat tegenstribbelen. Want ja na zoveel prikkels, vecht hij tegen zijn slaap. Toch is hij nog vrij snel in slaap gevallen. Dus dit was weer een hele goede les voor mama om hiermee om te gaan. Want als we weer thuis zijn, willen we natuurlijk ook gewoon op pad gaan.

Ik ben nog wel heel erg moe, maar ik slaap ook heel slecht sinds de opname. Veel aan mijn hoofd, en rusten overdag werkt ook niet goed. En dan de meeste zorg voor Max zelf doen en daarnaast nog alle therapieën volgen. Dus ik loop wel een beetje op mijn tenen, maar kan nu makkelijker mijn grens aangeven en hem overdragen aan de verpleging. Dit is wel een ding waar ik wel bang voor ben als ik thuis ben, die moeheid want daar wordt ik dus wel prikkelbaar van en kan ik minder hebben. Maar heb veel geleerd en nu is het tijd het thuis toe te gaan passen.

Vij

f maanden

“Stop de tijd” vijf maanden geleden kwam Max in ons leven en wat is ons leven veranderd. Het is zo heerlijk om moeder te zijn van Max. Ik kan me bijna niet meer herinneren dat hij zo

super klein is geweest. Hij is zwaar, dat is wel een nadeel met tillen. Maar wat is hij wijs en ondernemend. Jammer is dat hij dat echte knuffelen (zoals toen hij net geboren was) niet meer echt doet. Alles is veel leuker dan knuffelen. Ja natuurlijk knuffelt hij wel, maar wil niet de hele tijd bij me liggen. Dit is wel iets wat ik dus in het begin niet fijn vond, omdat het te dicht bij kwam. Liefde voelen voor zoiets moois was zo moeilijk om te voelen. Omdat ik toch echt bang was om hem ook kwijt te raken. En dat heb ik moeten missen, maar nu is het echt helemaal anders. Alle liefde die ik voor hem voel, kan ik ook kwijt en de angst is zoveel minder om hem kwijt te raken.

